

מחפוד פטישי ואשתו — אז
אז בגלל אשתו —

השאירה הורעה כי היתה עם מיכאל כל הבוקר וכי תתקשר שנית.

בינתיים הוצאתי את הגיליון שבו נתפרסמה בשנת 1971 הכתבה על מיכאל ובתיה. כותרת הכתבה היתה "בגללה ברח מיכאל מכלא תל-מונר". החץ הצביע על תמונתה של בתיה, צעירה יותר ומחייכת. בכתבה סיפר כתב העולם הזה מרסל זוהר, כי נפגש עם בתיה ומיכאל בהחבא בבית-קפה; ומיכאל, שהמישטרה חיפשה אחריו, סיפר את סיפורו. "ברחתי מתל-מונר ביום המישי האחרון. הרגשתי שאם אני לא בורח — אני הולך ומתאבד. לא יכולתי להחזיק מעמד יותר, הכל בגלל שלא הרשו לי לפגוש את אשתי. הייתי מוכרח לראות אותה, לא יכולתי בלי זה."

את הסיבה שהציג מפקד-התחנה לנסיון ההתאבדות של בעלה, אבל חזרתי ושאלתי אותה מדוע ניסה להתאבד. היא אמרה לי כי הוא קיווה שמישפטו יסתיים באותו בוקר ושהוא ישוחרר בערב עד למתן פסקהריון. אולם בגלל איחורה של השופטת הספיקו לשמוע רק שני עדים, המשך המישפט נידחה והוא נותר במעצר.

היא אמרה לי כי איננה יודעת לנהוג וכי מכוניתו היקרה של בעלה, וולבו חרישה, עומדת מושבתת מאז נעצר. הצעתי להביא אותה לביתה, מכיוון שהיא נראתה לי תשושה מדי. הארוך והקשה שעבר עליה, היא נרגעה מעט וסיפרה לי כי הכירה את בעלה לפני יותר מ-13 שנים וכי הם עברו הרבה יחד. היא גילתה לי כי הראיון הראשון שנתן מיכאל לפני יותר מעשר שנים, היה להעולם הזה, כאשר ברח מהכלא. (העולם הזה 24.11.71).

הוררתי אותה ליר בית גיסתה, שם חיכה לה ילדיה. היא מסרה לי את מיספר הטלפון ברירת גיסתה, והבטיחה לבוא למחרת, כדי לספר לי

אז היו מיכאל ובתיה נשואים חודשיים בלבד. היא היתה סטודנטית צעירה ממכללת שדה-בוקר, והוא עבדין בעל עבר נכבד. מיכאל היה אז תמיר ונאה. כיום, אחרי 13 שנה, נראה מיכאל שונה לגמרי, כיום יש משהו

ינסה שנית. רציתי לדעת מה מצבו ומתי אמור להגיע הרופא. הקצין היה אדיב ומוכן לעזור. הוא אמר לי כי ראה את מיכאל וכי הוא יודע כי החבלות שגרם לעצמו, אינן אלא שריטות קלות. "את רואה את השריטה הזאת?"

כאשכנזיה, "אני מתוונס", אמרה בתיה. היא סיפרה לי כי לא מתירים לה להיכנס לתוך תחנת-המישטרה. יש הוראה שאשאר בחוץ. אמרה לי, היא הסבירה לי היכן נמצא חדר-המעצר ואני נכנסתי פנימה כדי לברר בעצמי

"שמי בתיה מחפוד-פטישי, השם מוכר לך?" שאל אותי קול אשה, היסטרי קימעא. בטלפון. אמרתי כי אני מכירה זמר בשם מיכאל מחפוד-פטישי והאשה אמרה מייד: "אני אשתו. מיכאל ניסה להתאבד

מדוע ניסה

מחפוד פטישי להתאבד?

מחפוד פטישי עכשיו —
עכשיו בגלל אחרת

מגושם וכבד בהופעתו. בתיה עדיין נראית פחות או יותר כפי שנראתה אז. השניים התחתנו כאשר מיכאל היה בכלא. הוא קיבל חופשה של שמונה שעות כדי להתחתן ואחרי-כך חזר למעצר. בראיון התלונן מיכאל מאוד על תנאי המעצר, אך עיקר הקושי עליו חזר שוב ושוב היה חסרונה של אשתו: "החלטתי לבסוף לברוח, לא חשוב כמה זה יעלה לי, העיקר לראות את בתיה". אז היה מיכאל בן 18 בלבד, ואחריו היתה כבר קופת-שרצים נקנית. הוא הורשע בפריצות וגניבות, ולפני נישואיהם נידון על 15 עבירות למאסר של שלוש ורבע שנים. היה תלוי נגדו עוד אישום אחד על אינוס בצוותא של צעירה בת 16, "זה היה לפני שהכרתי את אשתי", אמר אז לכתב העולם הזה.

מה שלום בעלה ולהסביר את המצב. עקבתי אחריה בעיניי, כשהיא ירדה מהמכונית, אשה קטנה וחלשה נושאת בידיה שקיות פלסטיק עמוסות אוכל שהכינה לבעלה והשוטרים לא התירו לה למסור לו. חשבתי על גורלה המר של אשת עבריין, הרצה לבקרו בבית-מעצר, מביאה לו אוכל ומטפלת בילדיו. בעוד הוא מנסה להתאבד, מכיוון שהמישטרה לא התירה לו לפגוש את אהובתו הצעירה.

★ העיקר לראות את בתיה

למחרת בבוקר חיכיתי לבתיה בשעה היעודה, אך היא לא הגיעה ולא טילפנה. מבית-גיסתה לא היתה כל תשובה ואני התחלתי לדאוג. ב-10 בצהריים, כאשר עזבתי כבר את הבית, התקבלה שיחת טלפון ממנה, היא

שאל הקצין והראה לי חתך ועיר על גב ידו, "זה בערך מה שיש למיכאל. את חושבת שהוא ימות מזה?" שאל.

הוא אמר לי כי הרופא כבר הוזמן וכי מיכאל נמצא בתא-מעצר יחד עם עוד שמונה אנשים, אשר נצטוו לשים עליו עין. "מה את רוצה שאני אעשה עוד? שאככול את ידיו?" שאל. אמרתי לו כי אינני יודעת מה צריך לעשות בעציר המאיים להתאבד, אך ברור לי כי מפקד התחנה הוא האחראי לחייו של העציר.

"דרך-אגב, את יודעת למה ניסה להתאבד?" שאל אותי הקצין, שהציג את עצמו כיהודה וילק, "הוא ניסה להתאבד כיוון שלא רצו להחזיר לו להיפגש עם הפילגש שלו. חוץ מזה הוא תמיד עושה את זה, כבר כמה פעמים ניסה להתאבד בצורה כזאת," אמר וילק וקצין שעמד לידו אישר כי הוא ראה את מחפוד-פטישי מנסה להתאבד בפעם קודמת.

אחרי שהשגתי את הכתחתו של המפקד כי הרופא יגיע, כי הפצע אינו חמור וכי ידאגו שהזמר לא ינסה שנית להתאבד, יצאתי החוצה להרגיע את אשתו.

כדי לא לפגוע בה, לא אמרתי לה

מה קרה. הצעתי לתא-העצירים מתוך החלון הקטנטן והמסורג, קראתי למיכאל ומישהו מהעצירים שאל אותי: "מי רוצה אותו?" ראיתי תזווה מתוך התא המרוחק ומישהו הצביע לשם ואמר "הנה מיכאל". אולם בטרם הספקתי להזדהות או לראות משהו באפילה ששררה בתוך התא, הגיע שוטר. הוא שאל אותי למעשי שם וכאשר זוהרתי כעיתונאית, אמר לי כי אינו מוסמך לדבר איתי ושלה אותי למפקד-התחנה.

רק שריטה קטנה

כדי רכבי לחדרו של המפקד ראיתי חנת-מישטרה. עשרות קציני-מישטרה בכירים ישבו בחדר הרצאות, רבים הסתובבו בהצר ואחרים שוחחו זה עם זה. כאשר שאלתי מי מפקד-התחנה, הזדקף אחד הקצינים ואמר: "אני". הוא היה גבר צעיר ונאה שפניו היו מוכרות לי.

אמרתי לו כי הוועקתי למקום על-ידי אשתו של מחפוד-פטישי, כי היא טוענת שבעלה ניסה להתאבד והיא חוששת שאם לא ישמרו עליו הוא

בתחנת-המישטרה. הוא חתך את ורידיו, אני ראיתי אותו בתא-המעצר שותת-דם. ביקשתי מהשוטרים שיד מינו רופא, אבל הם אמרו שיש בתחנה תרגיל ואין להם זמן להזמין רופא. הוא ימות אם לא יעשו משהו!" אמרה האשה בהתרגשות גוברת.

שיחת הטלפון הגיעה לביתי ביום חמישי בשעות הערב. זכרתי כי באותו בוקר היה אמור להתקיים מישפטו של הזמר. בפני השופטת ויקטוריה אוסט רובסקי-כהן, בבית-המישפט המחוזי ב-תל-אביב. תמתי מה גרם לו להגיע למצב של התאבדות.

בקולה של אשתו נשמעה נימה של יאוש וחוסר-אונים. זכרתי את האשה הקטנה, שישבה כמישפט והציצה בעיניים אוהבות אל הזמר, שנאשם הפעם במעשה מגונה בקטינה ובכריות ואיומים על אביה. מאבקה של האשה נגד כל המערכת והוסר-האונים שלה עוררו אותי לפעולה. נסעתי מייד לתחנת-המישטרה בכפר-סבא, שם היה בעלה עצור. מייד כבניסה לתחנה זיהיתי את בתיה. יש לה פנים עדינות ועור כהיר וחלק מאוד. כאשר שאלתי אותה אחרי-כך למוצאה, סיפרה לי בחיוך כי בראיון שנתן בעלה לפני שנים רבות להעולם-הזה תארו אותה